

1. Ot - ce ne - be - ské - ho
 neb nám Sy - na své - ho
 po - chval - me z mi - lo - sti,
 po - slal z vy - so - ko - sti,
 v bož - ství so - bě rov - né - ho
 a vel - mi mi - lé - ho,
 kte - rýž se v Pan - ně vtě - lil,
 když se čas na - pl - nil,
 po - tom se na - ro - dil.

2. Jehož narození / ve velké nízkosti / řídkým zde na světě /
 bylo jest v známosti. / Žádali prorokové, / mnozí i králové, /
 chtíce viděti v těle / věrných Spasitele, / nebeského Krále.

3. Všichni ho žádali, / nemnozí poznali, / ale kdož přijali, /
 místo v srdci dali. / Moc takou z něho vzali, / v níž ďábla
 přemohli. / Tělo, svět potlačili, / vůle své se vzdali, / proň vše
 opustili.

4. Kteríž jej milují, / s ním jsou v jedné vůli, / skutkem
 následují, / živi býti v něm chtějí. / Tot' oni z něho mají, /
 z jeho zasloužení, / za něž sám se přimlouvá, / jejich hříchy
 snímá, / setrvání dává.

5. Kriste narozený, / pro nás na svět daný, / račiž posilniti, /
 v dobrém rozmnožiti, / abychom ctnostně žili, / v pokoře
 bydleli, / tě více nehněvali, / věrně pracovali, / milosti žádali.

6. K čemu nás přivéstí / račil z své milosti, / v tom rač dáti
 růsti, / také setrvati. / Světlu, jímžs nás osvětil / a v srdcích
 roznítil, / ó nedej uhasnouti / ani ho zatmíti / tělesnou
 žádostí.

7. Ó dejž utěšení / v nebeské radosti, / věčné přebývání, /
 kdež je všeho dosti, / kdež tě andělé chválí / v nevymluvné
 slávě, / s nimi spolu chváliti, / nikdy nepřestati, / bez konce
 na věky!